

רע"פ 4630/14 - אשראף (אשר) זידאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4630/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: אשראף (אשר) זידאן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו מיום 23.6.2014 בע"פ 23543-03-14 שניתן על ידי כבוד השופטים: ד' ברלינר - נשיאה, ג' קרא - סג"נ ומ' סוקולוב; ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד אבי כהן

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (הנשיאה ד' ברלינר, סגן הנשיאה ג' קרא והשופטת מ' סוקולוב) בע"פ 13543-03-14 מיום 23.6.2014, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית המשפט השלום בתל אביב-יפו (השופט צ' עוזיאל) בת"פ 16650-11-10 מיום 2.2.2014.

רקע והליכים

2. המבקש הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירה של שימוש ברכב ללא רשות ונטישה באותו מקום, לפי סעיף 413ג לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), המתייחסת לקטנוע גנוב עליו רכב המבקש ואותו נטש (להלן: האישום המקורי). במסגרת הסדר הטיעון הסכימו הצדדים כי המבקש יופנה לקבלת תסקיר שירות מבחן כדי שתיבחן אפשרות הארכתם של שלושה מאסרים מותנים שהיו תלויים ועומדים נגדו. המשיבה הודיעה בשלב זה כי היא תעתור להפעלתם. לאחר שהופנה המבקש לשירות המבחן ובעודו במעקב, הוא ביצע עבירות נוספות של פירוק חלקים מרכב לפי סעיף 413ד(ב) לחוק העונשין; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; החזקת מכשירי פריצה לפי סעיף 409 לחוק העונשין; והפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287א(א) לחוק העונשין (להלן: האישום הנוסף). המבקש הורשע בעבירות אלה על פי הודאתו וצירף את התיק לתיק באישום המקורי.

3. הדיון בעניינו של המבקש נדחה מספר פעמים לבקשת שירות המבחן כדי שקצין מבחן יעריך את מצבו ואת התקדמותו בהליך הטיפול. סך הכל, הוגשו בעניינו של המבקש שלושה תסקירים. בתסקיר האחרון מיום 16.1.2014, הומלץ שלא להטיל עליו עונש מאסר בפועל אלא להאריך את שלושת המאסרים שתלויים ועומדים נגדו וכן להטיל עליו עונש של שירות לתועלת הציבור. המלצה זו ניתנה בעיקר לנוכח נזקקותו של המבקש להמשך הקשר הטיפולי עם עמותת אפש"ר ועם שירות המבחן. ביום 2.2.2014 גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש. נקבע מתחם עונש שנע בין מאסר מותנה לשמונה חודשי מאסר בגין האישום המקורי, ומתחם עונש בטווח של מספר חודשים שאף ניתן לרצות אותם בעבודות שירות ו-12 חודשי מאסר בגין האישום הנוסף. בית המשפט קבע כי שיקולי השיקום במקרה הנוכחי ובכלל זה ההליך הטיפולי שהחל בו המבקש, אינם מצדיקים סטייה ממתחם העונש ויש לתת להם משקל מוגבל בתוך המתחם. לפיכך, גזר עליו עונש של 5 חודשי מאסר בפועל בגין האישום המקורי, 7 חודשי מאסר בפועל בגין האישום הנוסף. מאסרים אלה הופעלו במצטבר. בנוסף לכך, בית המשפט הפעיל את המאסרים המותנים בני ה-6, 18, ו-24 חודשים בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש שהוטל עליו בגין שני האישומים. כך שסך הכל המבקש ירצה עונש מאסר בפועל של שלוש שנים.

4. המבקש ערער על גזר הדין לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו. טענתו המרכזית הייתה כי אין לגזור עליו מאסר בפועל וזאת לנוכח ההליך השיקומי בו החל, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן האחרון שהוגש בעניינו. המבקש ביקש מבית המשפט המחוזי לדחות את הדין ולעקוב אחר ההליך הטיפולי שאותו הוא עובר כדי שתיבחן האפשרות לבטל את רכיב המאסר בפועל. בהקשר זה, טען המבקש כי עצם העובדה שהוא צירף לתיק את האישום הנוסף מלמדת על רצונו להתחיל חיים נורמטיביים. בית המשפט המחוזי לא נעתר לבקשת דחיית הדין ודחה את הערעור. נקבע כי לא נפל פגם בכך שבית משפט השלום לא קיבל את המלצת שירות המבחן, בין היתר, משום ששירות המבחן לא ידע על צירוף האישום הנוסף. נקבע גם כי אין מקום לייחס משמעות רבה להליך השיקומי אותו עובר המבקש ולעובדה שהוא צירף לתיק את האישום הנוסף, וזאת משום שהוא שב וביצע עבירות נוספות בזמן שהיה נתון תחת השגחה ומעקב של שירות המבחן.

הבקשה

5. במסגרת בקשת רשות הערעור, המבקש טוען כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא נעתר לבקשתו לדחות את מועד הדיון כדי לקבל תסקיר שירות מבחן עדכני בעניינו. המבקש טוען עוד כי הוא גילה את רצונו להליך שיקומי ולהתחלת חיים נורמטיביים בכך שהוא צירף את התיק באישום הנוסף. לשיטתו, אם לא היה מצרף את התיק, המאסרים המותנים לא היו מופעלים נגדו. עוד טוען המבקש כי ישנו פער משמעותי בין המלצת שירות המבחן לבין העונש שהוטל

עליו בפועל. לבסוף, המבקש טוען כי הוא עובר תהליך שיקומי אינטנסיבי וכי לאחר האישום הנוסף לא נפתח נגדו כל תיק נוסף.

הכרעה

6. אין בידי להיעתר לבקשה למתן רשות ערעור. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן המקרה מעלה סוגיה או טענה בעלת חשיבות כללית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). עניינה של הבקשה הוא חומרת העונש. טענות לעניין זה אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור אלא במקרים חריגים (בר"ע 2853/91 פלוני נ' מדינת ישראל (13.8.1991)). המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם מקרים.

7. הטענות אותן מעלה המבקש בבקשה זו, נבחנו בערכאות שדנו בעניינו ולא מצאתי מקום לתת רשות ערעור כדי לדון בהן פעם נוספת. הטענה לפיה שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא דחה את הדיון לצורך קבלת תסקיר עדכני בעניינו של המבקש, אינה מצדיקה ערעור בגלגול שלישי. בית המשפט המחוזי ראה לנגד עיניו את שלושת התסקירים שהוגשו בעניינו של המבקש בבית משפט השלום ומצא בהם חומר מספק. לצורך ההכרעה בערעור, בית המשפט המחוזי קבע כי אין לייחס משמעות רבה להליך השיקומי אותו עובר המבקש וזאת משום שהוא ביצע עבירות נוספות בעודו תחת השגת שירות המבחן ולאחר שהצהיר בפניו כי ברצונו להתחיל חיים נורמטיביים. המבקש טוען כי רצונו להשתקם מתבטא גם בכך שהוא צירף את האישום הנוסף לאישום המקורי, דבר אשר מצדיק הקלה עמו. טענה זו נטענה בפני בית המשפט המחוזי, ונקבע כי אין לייחס משקל רב לעצם העובדה שהמבקש צירף לתיק את האישום הנוסף, אלא דווקא לעובדה שהוא ביצע עבירות נוספות באותה תקופה. לא מצאתי מקום להתערב בקביעה זו. על כן, אינו כבול לה (ע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 51 לפסק דיני (25.6.2013)).

סוף דבר, בקשת רשות הערעור נדחית. משכך, הבקשה לעיכוב ביצוע מתייתרת.

ניתנה היום, י"ח בתמוז התשע"ד (16.7.2014).

ש ו פ ט